

[Ole Bernt Henriksen]

altså forholdet mellem genstanden, og hvad denne genstand har afstedkommet. Man kunne vel sige, at aldrig har et opretstående klaver optaget et parlament så længe og så grundigt og så iltert. Nu ser vi så, at sagen bliver kørt videre som det, den måske hele tiden har været: et personligt angreb på udenrigsministeren. Det synes jeg ikke den bliver mere klædelig af, når man ikke er stærk i sagen; hvis jeg må citere fodboldsproget: når man ikke kan klare bolden, går man på manden.

Det er ikke min hensigt at gå dybt ind i disse procedurer, disse personlige angreb, det vil jeg ganske overlade til socialdemokratiet, men jeg vil gerne minde om, hvad hr. Arentoft også gjorde for et øjeblik siden, hvad denne sag i grunden drejer sig om.

Jeg vil gerne citere det, hr. Ivar Nørgaard nu for anden gang havde den, om jeg så må sige, frihed at sige, nemlig at erfaringerne viser, at sanktionerne ikke virker, derfor skal de ophæves. Altså hvis man begynder at tabe et slag, hvis fjenden ikke viger hurtigt nok, så skal man give op. Det er vel en lidt usædvanlig form for logik. Det ville være kedeligt, hvis den var blevet anvendt i de krige, hvori vi har været indblandet i tidens løb.

Sagen drejer sig da om, at der er risiko for, at folketinget i dag over for Sovjetunionen tilkendegiver, at Sovjetunionen stort set har frihed til at gøre i Østeuropa, hvad der passer den. Det budskab kommer måske ikke fra et flertal i dette ting – jeg er ikke klar over det i dette øjeblik – men tilkendegivelsen fra socialdemokratiet er jo tydelig nok efter den behandling, vi har været igennem i udvalget, og det skal jeg ikke nægte at jeg er ked af. Jeg tror, at det er noget, der vil komme til at belaste forholdet mellem os og det polske folk. Da vi andenbehandlede denne sag, var der i B.T. et interview med Lech Walesa, hvor han efterlyste forståelse, jeg tror oven i købet, at han brugte udtrykket tilkendegivelser af kærlighed over for det polske folk. Det er altså den forståelse og den kærlighed, det store arbejderparti nu viser over for de mennesker, som under normale forhold ville være deres omgangskreds på socialdemokratiske konferencer rundt omkring i Europa, for der er jo ingen kommunister i Polen til at repræsentere de polske arbejdere, det ville blive socialdemokrater, der kom til det. Men altså på et tidspunkt, hvor

de sidder i fængsel under til det yderste ubehagelige, utrygge og farlige forhold, tilkendegiver socialdemokratiet sin forståelse på denne måde.

Jeg kan kun sige, at vi er meget kede af det, og at det nok er regeringspartierne største håb, at socialdemokratiet i stedet for at beskæftige sig med den slags ting på denne måde, i stedet for at beskæftige sig med procedure, begyndte at give os en lille smule modspil vedrørende de virkelige ting i dansk politik, det, det virkelig drejer sig om, nemlig at forme den økonomiske, den sociale, den erhvervsmæssige udvikling i de kommende år for det danske folk.

Arne Christiansen (V):

Jeg beder tinget lægge mærke til, at ganske som under andenbehandlingen synes det overordnede spørgsmål, nemlig situationen i Polen, ikke at spille nogen som helst rolle for socialdemokratiet. Socialdemokratiets kovenning i dansk udenrigs- og markedspolitik skal altså nu bæres af procedurespørgsmål.

To udvalg i folketinget kulegraver efter flertalsbegæring proceduren, og et flertal i det udvalg, der behandler lovforslaget – det er immervæk lovforslaget, vi har til behandling her i dag – udtaler, at det »har den opfattelse, at udenrigsministeren ikke har handlet i strid med det mandat, han fik af folketingets markedsudvalg den 20. december 1982«. Hvad sker der så? Jo, så sker der det, at hr. Ivar Nørgaard begynder at tælle mandater bag beretningen fra markedsudvalget, altså et andet udvalg, der ikke har beskæftiget sig med dette lovforslag, men efter begæring fra et flertal har kulegravet tingene og har afgivet en beretning med 6 mindretalsudtalelser. Jeg vil gerne spørge hr. Ivar Nørgaard: er det ikke fortsat socialdemokratiets opfattelse – jeg vil gerne sige: af formalistiske grunde, det er det indtryk, jeg har – at en sådan beretning skal stå alene med i dette tilfælde de 6 mindretalsudtalelser uden nogen form for mandatmæssig konklusion? Det vil jeg gerne have hr. Ivar Nørgaard til at svare på, for hvis han svarer nej til det, så må jeg konstatere, at socialdemokratiet igen har ændret standpunkt. Jeg citerer udenrigsministeren:

»For dansk udenrigspolitik må jeg dybt beklage, at et usikkert og over for den hidti-